

וארא אל האבות...

"וידבר אלוקים אל משה..." וגומר,
 אני השם שעליך שומר.
 וארא אל אברהם, אל יצחק ויעקב,
 הבטחות הם קיבלו, ולי יש עוד חוב.

וגם הקימותי את בריתי אִתָּם –
 הבטחה מפורשת חתומה בחותם.
 לתת להם את ארץ כנען,
 ארץ מגוריהם, זה להם המען.

וגם שמעתי את נאקת ישראל,
 מצרים מעבידים אותם ביום גם בליל.
 ואזכור את בריתי ואת השבועה –
 הגיע הזמן לזרוז התשועה.

שתי שליחויות הוטלו על משה,
 להתמודד אִתָּן – מסובך וקשה.
 שליחות ראשונה היא מול בני ישראל,
 לשכנע אותם שכבר בא הגואל.

לך אליהם עם הרבה ביטחון
 ואמור להם, בְּשִׁמִּי, בזו הלשון:
 "והצלתי אתכם מעבודתכם הבזויה,
 וגאלתי אתכם בזרוע נטויה.

ולקחתי אתכם לי לעם להיות,
 בלב שלם, בלי ספקות או תהיות.
 ואני אהיה לכם לאל
 והבאתי אתכם לארץ ישראל".

לבני ישראל לא היה זמן לנוח
 ולא שמעו אל משה מקוצר רוח.
 היו שקועים בעבודה הקשה
 (ולכן לו אמרו: "לך בבקשה").

מעודד מה "הצלחה" של אותה הפנייה
 הוטלה על משה השליחות השנייה:
 "בוא דבר אל פרעה" בקשיחות,
 בתקווה שעכשיו תצלח השליחות.

"אבל איך אדבר אל מלך מצרים,
 הן אני מגמגם וערל שפתים.
 והן בני ישראל לא שמעו אליי,
 ואיך ישמעני פרעה? אללי!"

"את פרעה אני אתן לפניך,
 ואהרון אחיך יתרגם את דבריך.
 ואני אקשה את לב פרעה",
 הוא ירגיש מהאל את נחת זרועו.

את סוף הסיפור אגלה כבר עכשיו,
 פרעה יישאר ללא מכנסיו.
 וגם יחטוף כאלה מכות,
 שרק בשביל זה שווה לחכות.

ויבוא משה ואהרון אל פרעה:
 "את עם ישראל שְׁלַח לדרכו!"
 - "מי זה השם? תנו לי אות ומופת!"
 אהרון את מטהו החל אז לופת.

את מטהו השליך, מחזה די מרנין,
 המקל היבש הפך לתנין.
 ויקרא פרעה לחכמים ולמכשפים,
 הצליחו גם הם להיות אשפים.

ותהי מגפת דבר כבדה,
 מקנה מצרים ספג אבדה:
 סוסים, חמורים, גמלים ובקר,
 פגיעה אנושה בחיות בעיקר.

מהפגרים עלה סרחון מצחין,
 במכה הבאה חטף את השחין.
 משה ואהרון חפנו בידיים
 פיה כבשן וזרקו לשמים.

האבק התפשט באדם ובבהמה,
 אבעבועות פרחו וזרעו שם אימה.
 ואחרי שפרעה בקושי שרד,
 הגיע תור מכת הברד.

ויהי ברד ואש מתלקחת,
 מבול כבד, משמים מקלחת.
 נזק כבד גרם הברד,
 יכול מצרים לטמיון ירד.

הפשתה והשעורה והחיטה והקסמת,
 בעיר, בשדה, בגיא ובעמק.
 המלך פרעה שוב הכביד את לבו,
 ועל כך ישלם עוד בפרשת פ' א...

אייל לר

וישליכו איש מטהו ויהיו לתנינים,
 ויהיו בעיני משה לצנינים.
 ויבלע מטה אהרון את מטותם,
 הוציא את פרעה שוב מטומטם.

בבוקר כשפרעה השתכשך ביאור,
 סיבן הקרקפת וקרצף את העור,
 ושכח שמ'שה רק אתמול בו גער,
 אז אהרון עם מטהו נגע בנהר:

ויהי הזם בכל ארץ מצרים,
 ולא יכלו המצרים לשתות את המים.
 בכל מקום יש "צבע אדום"
 (בסופר אזלו "נביעות" בקרטון).

במה הסתבך, פרעה לא יודע,
 למכה השנייה נבחרה הצפרדע.
 ושרץ היאור צפרדעים מכוערות,
 בבתים, במיטות, בתנורים ובמשארות.

פרעה למשה זעק כבר חמס:
 "מקרמיט הצפרדע לכולנו נמאס".
 צפרדעים מתות בערמות ענק,
 אך הלב של פרעה שוב קשה וחזק.

המכה השלישית הייתה הכינים,
 השריטות מגרדות כמו סכינים.
 אפילו היפהפייה קלאופטרה שיפר,
 נאלצה לחפוף עם ד"ר פישר.

משה איים על פרעה מקרוב:
 "אם לא תיכנע, אשלח הערוב".
 חיות רעות, נחשים ועקרבים,
 בארץ מצרים בלי סוף מתרבים.

פרעה שוב מבטיח ולא מקיים,
 למשה נמאס כל הזמן לאיים:
 "אם שוב תמאן תתחיל לחפור קבר,
 כי תיכף האל ישלח בך דָּבָר".